

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Y. G.,** zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, AK se sídlem v Praze, Václavské nám. 21, 110 00, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 936/3, 170 34, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2011, č. j. 6 Ca 10/2009 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Kasační stížností ze dne 7. 6. 2011 žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba, kterou se domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2008, č. j. MV-88078-5/OAM-2008; tímto bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 17. 9. 2008, č. j. CPR-10309/ČJ-2008-9CPR-V234, kterým byla zamítnuta její žádost o obnovu řízení ve věci správního vyhoštění.

V kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), namítá nesprávné posouzení

právní otázky soudem, když podle ní ze spisového materiálu jasně vyplývá, že narození jejího dítěte a jeho nabytí státního občanství nemohlo vyjít najevo dříve, než po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 13. 5. 2008, skutečnost zakládající důvody pro obnovu řízení, tj. narození dítěte a jeho nabytí státního občanství, nastala dne 2. 9. 2008. Z toho je dle stěžovatelky nutno zcela jednoznačně dovodit, že tyto skutečnosti byly v rámci vedeného řízení o správním vyhoštění neznámými a stěžovatelka tyto nemohla v rámci vedeného řízení uplatnit. Dále uvádí s odkazem na ust. § 7 odst. 1 občanského zákoníku, že již v době vedeného řízení existoval subjekt práv způsobilý k právům a povinnostem – nasciturus, přičemž tato skutečnost nepochybně s ohledem na nabytí státního občanství a mezinárodněprávní závazky ČR odůvodňovala jiné řešení otázky, jež byla předmětem řízení, tedy vyhoštění matky občana ČR. Stěžovatelka dále shledává napadený rozsudek nepřezkoumatelným, neboť městský soud se nezabýval námitkou dosud nenarozeného dítěte z důvodu, že byla podána po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby, když tato námitka vyplývá ze samotné žaloby, ve které stěžovatelka uváděla, že „Skutečnost, která měla být považována za důvod obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., je třeba považovat narození dítěte žalobce dne 2. 9. 2008 a zároveň skutečnost, že dítě žalobce nabylo státní občanství dne 2. 9. 2008.“ Z této dikce je zřejmé, že stěžovatelka tuto námitku již vznášela v podané žalobě.

Z výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Klíčovou otázkou pro rozhodnutí je posouzení, zda stěžovatelkou uváděné skutečnosti byly možnými důvody pro obnovu řízení. Je třeba se tedy zabývat tím, zda okolnosti, v nichž spatřuje stěžovatelka důvody pro povolení obnovy řízení (tj. narození dítěte a nabytí státního občanství), je možné skutečně za legitimní zákonné důvody považovat.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že stěžovatelce bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území České republiky na 3 roky. Důvodem pro správní vyhoštění byl neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky bez víza v době od 22. 6. 2004 do 9. 7. 2007. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 5. 2008. Dne 16. 7. 2008 podala stěžovatelka žádost o obnovu řízení, kterou odůvodnila tím, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno v době pokročilého těhotenství, kdy otcem nenarozeného dítěte se na základě zápisu o určení otcovství sepsaným před Magistrátem města Kladna dne 2. 7. 2008 stal občan České republiky. Poukázala na to, že tímto úkonem se zcela změnila její právní pozice a správní orgán je povinen k tomu přihlédnout.

Žádost o obnovu řízení byla rozhodnutím Policie ČR ze dne 17. 9. 2008 zamítnuta, v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že se otázkou, zda těhotenství stěžovatelky lze považovat za dříve neznámou skutečnost, která vyšla najevo a kterou nemohla stěžovatelka uplatnit, a dospěl k závěru, že tomu tak není.; nadto ostatně sama stěžovatelka poukazuje na to, že o této skutečnosti (tj. svém těhotenství) věděla. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, v němž doplnila, že důvodem pro obnovu řízení není jen samotný fakt těhotenství, ale i to, že dosud nenarozené dítě mělo státní občanství České republiky, což vyšlo najevo až dne 2. 7. 2008, a to souhlasným prohlášením o určení otcovství. Tato skutečnost tedy dle jejího názoru nepochybně existovala již v době vedeného správního řízení a vyšla najevo až po jeho skončení. Žalovaný odvolání zamítl, přitom stran uplatněné námitky uvedl, že účastníkem správního řízení, právě z důvodu tvrzeného společného soužití s českým občanem, byl i tento občan – otec narozeného dítěte; pokud tedy byla známa skutečnost, že je stěžovatelka s tímto občanem těhotná, mohli oba takový důkaz uplatnit již v době řízení o vyhoštění. Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, kterou městský soud zamítl.

Městský soud ve svém odůvodnění konstatoval, že novými skutečnostmi je třeba rozumět skutková zjištění (ať už jsou předmětem dokazování nebo jejich existenci není třeba prokazovat), která v době rozhodování nemohla být v řízení uplatněna bez zavinění účastníka řízení podávajícího návrh.Tyto skutečnosti nebo důkazy v době řízení tedy nutně existovaly, ale účastník je buď neznal nebo nemohl použít. Městský soud přitom správně konstatoval, že řízením je třeba rozumět proces obou instancí; účastník se tedy nemůže úspěšně domáhat obnovení řízení, neuplatnil - li skutečnosti, které znal, např. v odvolacím řízení, mohl-li tak učinit. Za novou skutečnost dle názoru podle městského soudu nelze však přitom považovat skutečnosti nastalé až po pravomocném rozhodnutí. Takové skutečnosti mohou být pouze důvodem pro zahájení nového, nikoli však obnoveného řízení, protože se již jedná o zcela novou věc. S právním názorem městského soudu se Nejvyšší správní soud zcela ztotožnil.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti de facto uváděla dvě (sice vzájemně propojené) skutečnosti, které podle ní měly zakládat důvod pro obnovu řízení v dané věci. Jednak to, že stěžovatelka byla již během původního řízení gravidní s občanem ČR, a jednak narození dítěte, které svým narozením nabylo státní občanství ČR.

Podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

V intencích daného ustanovení nelze než konstatovat, že fakt gravidity stěžovatelky nemůže zakládat důvod pro obnovu řízení. Není pochyb o tom, že stěžovatelka tuto skutečnost znala již v průběhu správního řízení původního; rovněž tak za situace, kdy bylo známo, kdo je otcem dítěte, přitom tento se správního řízení účastnil, nebránilo nic

takovou skutečnost správnímu orgánu sdělit. Skutečnost, že stěžovatelka byla v době řízení těhotná s občanem České republiky nelze považovat za důvod, který by mohl svědčit pro obnovu řízení. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i stran hodnocení druhého uplatněného důvodu, tj. narození dítěte, které nabylo státní občanství ČR. Ani tento fakt však s ohledem na dikci výše citovaného zákonného ustanovení nemůže být považován za důvod k obnovení správního řízení předešlého. Jedná se totiž naopak o skutečnosti, které v době původního řízení neexistovaly; narození dítěte a nabytí občanství prokazatelně nastalo až po nabytí právní moci správního rozhodnutí.

Při naplnění zákonných podmínek účastník má na obnovu řízení právní nárok. K naplnění podmínek však u stěžovatelky nedošlo, neboť dílem uplatnila skutečnosti, které nelze považovat za nově nastalé, které tedy existovaly již v době řízení před správními orgány a nic nebránilo, aby je stěžovatelka uplatnila, dílem uplatnila naopak skutečnosti, které v době řízení před správními orgány ještě neexistovaly. Městský soud posoudil věc zcela v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud proto neshledal kasační námitku týkající nesprávného posouzení právní otázky městským soudem důvodnou.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatelky stran nevypořádání se s nově uplatněným důvodem při jednání. Stěžovatelka až při ústním jednání dne 26. 4. 2011 uvedla, že důvodem pro obnovu řízení byla skutečnost, že dosud nenarozené dítě nabylo státního občanství ČR (již v době správního řízení), což však vyšlo najevo až dne 2. 7. 2008, tedy po skončení řízení o vyhoštění. Městský soud tedy neměl s odkazem na ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. v rozhodnutí uvádět, že se touto námitkou nemůže zabývat. Jakkoli lze tedy souhlasit se stěžovatelkou, že se nejednalo o novou námitku a soud se k ní měl vyjádřit a nikoli ji odmítnout, nemohla tato skutečnost mít vliv na zákonnost rozhodnutí městského soudu. Stěžovatelka jen kumulovala de facto oba důvody již dříve uplatněné a ze skutečností, které byly předmětem posuzování jak správními orgány, tak i soudem v kontextu – tj. gravidita stěžovatelky a narození dítěte, které je občanem ČR, pouze navozovala jiný právní problém. I kdyby se městský soud měl nově uplatněným odůvodněním, které stěžovatelka předestřela při ústním jednání, zabývat, nemělo by to na věc žádný dopad. V případě, že se dítě narodí mimo manželství, avšak otcovství k němu určil český státní občan ještě před jeho narozením, dítě nabývá státní občanství České republiky vždy až narozením, ostatně tak to i tvrdí stěžovatelka. Rovněž tedy zdůvodnění, které nabídla stěžovatelka při jednání, by nemohlo být relevantním důvodem pro obnovu řízení, protože se jedná o skutečnost (narození dítěte), která v průběhu předešlého řízení neexistovala.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky uplatněné stěžovatelkou ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. důvodnými, a proto dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se

náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. listopadu 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu